

skulde udkomme tidligere end den her foreslaaede Lov, ogsaa vil være rigtigt paa dette Sted at tilføie: „eller Sogneraadets Begjæring.“ S. det nævnte Lovforslag er der jo nemlig blevet vedtaget et Tillæg om, at Sogneraadene kunne forlange offentlig Politisag anlagt for ulovlig Brændeviinshandel.

Med Hensyn til Forslaget under Nr. 25 til § 29 skal jeg bemærke, at Udvalget har formeent, at den Bestemmelse, som indeholdes i Slutningen af 2det Stykke af § 29, og som det her foreslaaer udstemt, ikke er rigtig praktisk. Naar en Politiretsdom er afsagt, bliver den jo nemlig at forkynde for den paagjældende Tiltalte for at indhente hans Erklæring om, hvorvidt han ønsker den appelleret eller ikke, og først, naar hans Erklæring i saa Henseende er indhentet, bliver Sagen at indanke til Amtmanden, men det lader sig nu ikke med Bestemthed sige, om dette ikke vil medtage længere Tid end 3 Dage. Det kan godt være, at Forkyndelsen ikke vil kunne skee i Løbet af den Tid; men efter den Bestemmelse i Lovforslaget, som vi under Nr. 25 foreslaae udstemt, vilde det i saa Tilfælde alligevel være nødvendigt at sende en Udskrift af Dommen til Amtmanden inden Udløbet af de tre Dage, men den vilde ikke være til mindste Nytte, idet Amtmanden alligevel ikke vilde kunne gjøre Noget ved Sagen, førend han fik den indsendt med Meddelelse om, hvorledes den Tiltalte havde erklæret sig ved Forkyndelsen. — Endringsforslaget under Nr. 26 til § 29 er foranlediget ved, at det i Lovforslaget er forudsat, at Dommen om muligt skal forkyndes for den Tiltalte under hans Tilstedeværelse i den offentlige Politiret; men det er da naturligt — det har ikke tidligere været Tilfældet — at Dommeren ved samme Leilighed afkræver ham hans Erklæring om, hvorvidt han ønskede Dommen appelleret eller ikke, saa at det ikke skal være nødvendigt at sende Stævnevidnerne til ham i den Anledning. — Endringsforslaget under Nr. 27 til § 29 gaar kun ud paa at pointere, at den i Paragra-

phens 3die Stykke omtalte Bevilling til at appellere kun skal gives under ganske særegne Omstændigheder. Det er nemlig fra alle Sider anerkjendt, at det er en Bevilling, som kun undtagelsesviis bør gives og væsentlig kun, hvor Sagen har en principiel Interesse, saaledes at det ikke blot er en Afgjørelse af det enkelte Tilfælde, der er af Interesse, men det i en videre Rreds kan have Bigtighed, at det Spørgsmaal, der har været i Sagen, faaer en Afgjørelse ved en høiere eller den høieste Ret. — Endringsforslaget under Nr. 28 til § 29 stemmer i det Hele med nogle Ytringer, der fremkom under denne Sags 1ste Behandling fra den ærede 3die Landstingsmand for 3die Rreds (Tobiesen). Snappellabiliteten af offentlige Politisager udenfor Kjøbenhavn kan jo ikke udstrækkes saa vidt som i Kjøbenhavn, hvilket ligger i, at der i Kjøbenhavn findes en Adskillelse mellem den anklagende og den dømmende Myndighed, som ikke finder Sted udenfor Kjøbenhavn. Men det forekommer Udvalget, at man dog kan nærme sig noget mere, end ved § 29 skeet er, til Bestemmelsen i den kjøbenhavnske Politilov om, at ingen Appel finder Sted, naar Straffen ikke er høiere end den, som er nævnt i dette Endringsforslag. Udvalget har navnlig meent, at det er nok, at man giver den Tiltalte Ret til at forlange Appel i disse Tilfælde, og at man, naar han erklærer sig tilfreds, rolig kan lade det blive ved en Dom, hvorved Straffen, som sagt, ikke er fastsat høiere end til den i Kjøbenhavn inappellable, naar det tillige tagttages, at denne Regel kun kommer til at gjælde i de Sager, som Politimesteren selv har antaget af egen Drift, hvorimod den gamle Regel, at Sagen bør indsendes til Amtet, fastholdes i de Tilfælde, hvor Sagen er anlagt efter Begjæring enten af Amtmanden eller af en Communalbestyrelse eller af en privat Klager. Det maa vistnok indrømmes, at det er en meget varsom Forandring, som derved vil foregaae i Lovforslagets Bestemmelser, og det er dog en For-